

Целунах твойта пръст и твойто име
за мене стана вяра и мечта,
и ето ме по синурите денем
вървя и милвам твоите жита.

И ден след ден разбирам вече ясно
едно сърце под моите гърди,
как смело грей и шелне денонощно
да бъда страж над твоите бразди.

От твоя плод жетварски син израстнах,
ти в мене кръв от своята кръв преля
и, пил лазур от земните стихии,
аз тръгнах волен в родните поля.

И днес, когато ти в искри люлееш
крилете си сред огнения ден,
сърцето ми за обич се разгаря
пред жетвата на твоя плод свещен.

Разбирам, колко много си ми скъпа,
ти плът и кръв — и майка и съдба,
и, коленичил жадно, те целувам,
жетварска моя, майчице земя!

20
1888